

FARNÍ INFORMÁTOR

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 7. KVĚTNA 2006

Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, pozvedněme svůj hlas modlitby k Bohu, našemu Otci, a prosme, aby svou milostí stále obnovoval Církev a proměňoval lidská srdce:

L: BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

- Dej mezi křesťany vzejít mnohým a svatým povoláním ke kněžství, aby udržovala živou víru a uchovávala vděčnou památku tvého Syna Ježíše hlásáním jeho slova a vysluhováním svátostí, jimiž stále obnovuješ své věřící.
- Dej nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a horlivými strážci eucharistie, svátosti nejvyššího Kristova daru, pro spásu světa.
- Povolej služebníky svého milosrdenství, kteří budou prostřednictvím svátosti smíření šířit radost z tvého odpuštění.
- Dej, Otče, aby církev s radostí přijímala četná vnuknutí Ducha tvého Syna a poslušná jeho učení, pečovala o povolání k služebnému kněžství a k zasvěcenému životu.
- Podporuj biskupy, kněze, jáhny, zasvěcené osoby i všechny pokřtěné v Krista, aby věrně plnili své poslání ve službě evangelia.
- Všem našim zemřelým dej účast na slávě zmrtvýchvstání.

K: Otče, vyslyš prosby této své rodiny, neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 4,8-12

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

ŽALM 118

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v člověka. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v mocné. Děkuji ti, žes mě vyslyšel – a stal se mou spásou. – Kámen, který stavitelé zavrhnuli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! – Žehnáme vám z Hospodinova domu. – Ty jsi můj Bůh, děkuji ti; – budu tě slavit, můj Bože! – Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky.

2. ČTENÍ – 1JAN 3,1-2

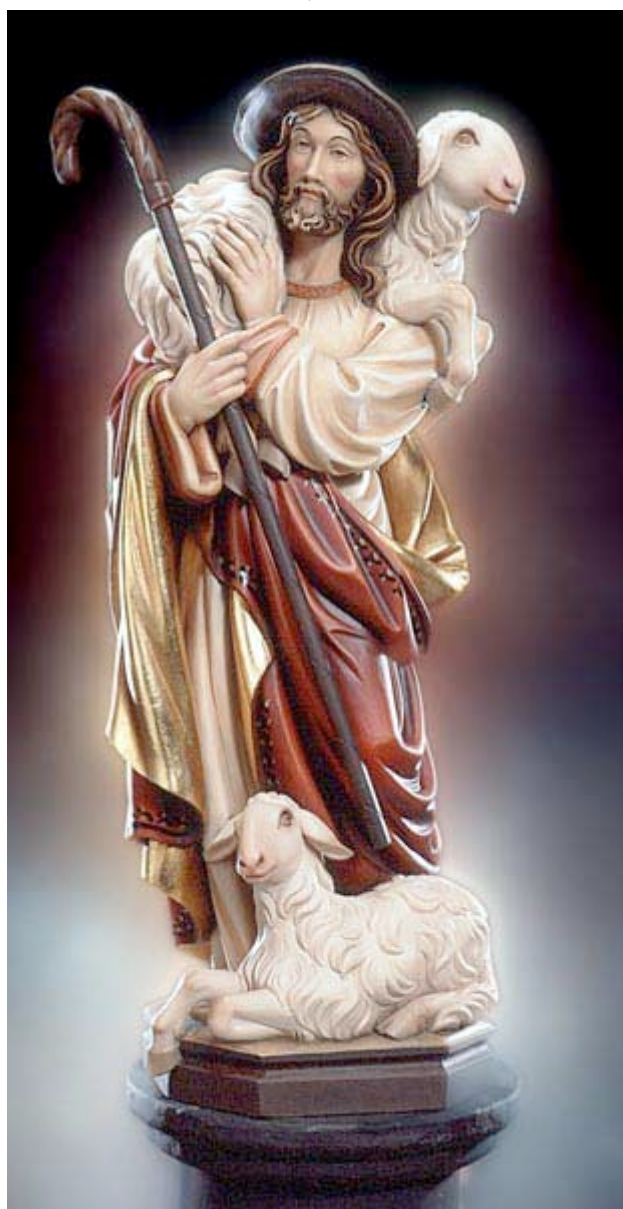
Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM – JAN 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovcích mu nezáleží.

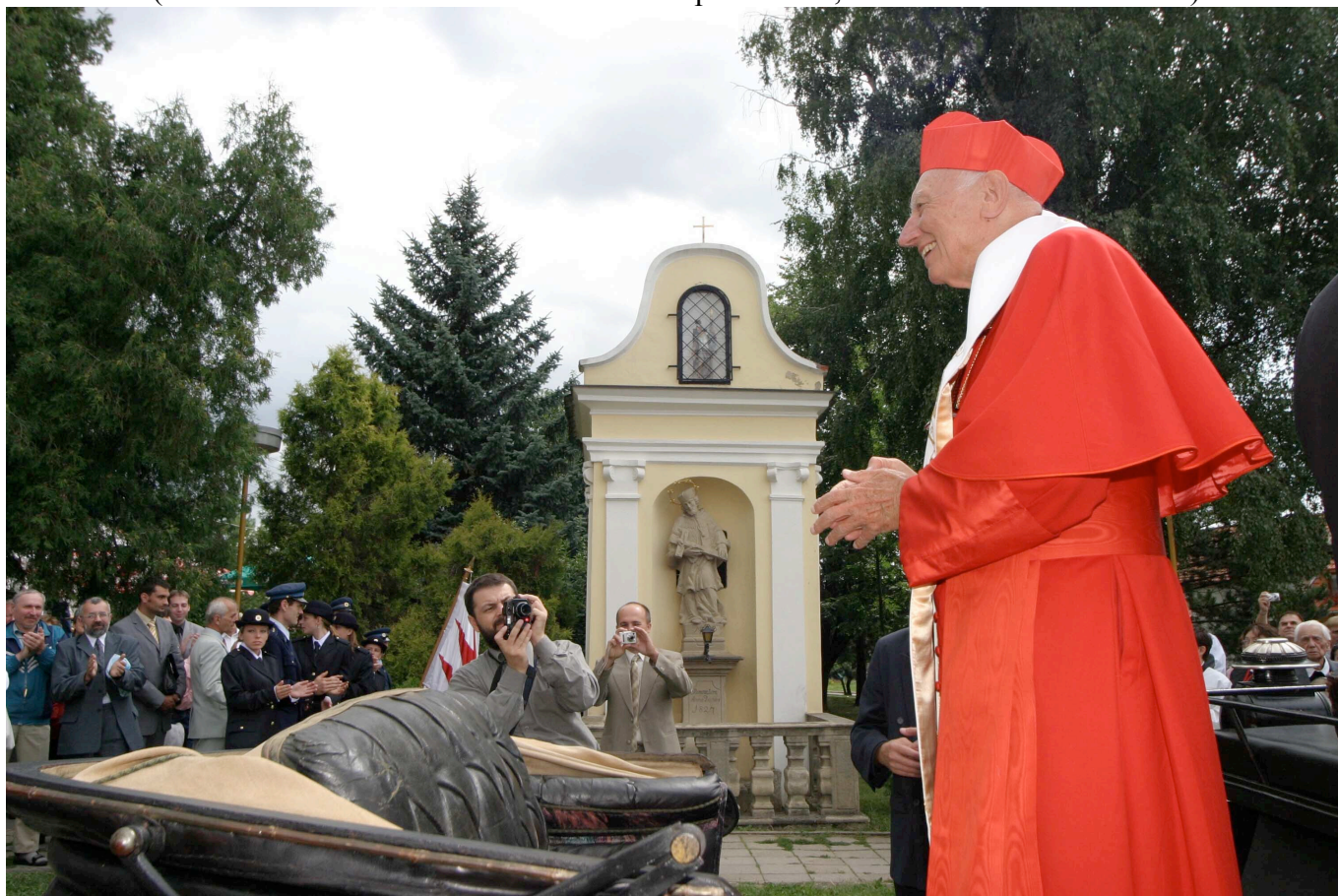
Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř.

Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ DĚJINNÉ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

„Povězte mně, Otče, co bude s církví!“ pláčivým hlasem se ke mně obrátil jeden dobrý katolický inteligent: „Když pozorujeme, kam naše společnost spěje, kdo má odvahu ještě doufat?“ Co jsem mu měl odpovědět? Kdybych poukázal na to, že jsou na všech stranách také známky dobrého, jistě by mně řekl, že jsou tak minimální, že se utopí v moři, které je zaleje. Zkusil jsem tedy jinou metodu. Neodporoval jsem mu, ale naopak ještě přizvukoval k jeho mínění: „Ale to ještě není konec, to nejhorší nás pravděpodobně ještě čeká.“ To však ode mne nečekal. Myslí si zřejmě, že ho budu těšit a dodávat odvahu alespoň těmi minimálními příznaky dobra. Ale já jsem šel ještě dál: „Copak je to naše dnešní naříkání proti tomu, které se slýchalo v dějinách!“

Názorný příklad. Ve čtvrtém století vyšla církev vítězně z katakomb a slibně se rozšířila po celém římském impériu. Ale na počátku následujícího století vtrhli do říše barbaři. Divoký Alarich se svým vojskem stál před branami Říma. Senát a veškerá aristokracie se třásla strachem. Co se stane s římským majestátem, až do města vstoupí gótský král? Kdosi oprášil a dal do oběhu staré Sibylovo proroctví: „Běda ženám, jejichž čas se v oněch dnech naplní. Černý mrak padne na celý svět od východu a od západu, od severu a od jihu.“ A čeho se báli, se opravdu stalo. Večer 24. srpna r. 410 přestalo město, které vládlo světu, patřit Římanům a začal v něm vládnout Alarich, jeho vojsko a oheň. Gótové zabíjeli senátory, znesvěcovali vznešené římské paní. „Oheň, meč a okovy si rozdělovaly jeho kořist mezi pyšnými vládci světa“, píše jeden součastník.

Sv. Jeroným už předtím z daleka hrozil Římanům za jejich hříchy a předvídal postup barbarů. Když se však jeho proroctví tak strašlivým způsobem naplnila, byl zděšen. Zpráva ho zastihla v Betlémě, kde psal komentáře k Písmu. Zůstal beze slov a pero mu vypadlo z ruky.

Řím však nebyl úplně mrtvý. V moři ohně se zachránily dva ostrovy: baziliky svatého Pavla a svatého Petra. Co nejvíc zaráží je fakt, že jejich poklady, které v nebezpečí ukryla jistá panna a které vojáci objevili, byly na Alarichův rozkaz slavnostně vráceny bazilikám. V jejich stínu našel útočiště i zbytek Římanů, kteří unikli ohni a masakru. A tak dva muži v Východu, jeden v Římě ukřižovaný a druhý sťatý, se stali jako římsí apoštolové i zachránci věčného města.

A Alarich? Jeho jméno samo šířilo ve světě hrůzu, potkal v zapadlém koutě jižní Itálie nepřítele, který byl silnější než Římané: smrt náhle zastihla Vizigóta, který ji rozséval kudy chodil, a jeho vojáci ho v chvatu pohřbili v korytě řeky, aby voda zabránila porušení jeho hrobu. Gótové ho oplakávali čtyři měsíce. Náš básník Vrchlický, který rád budil k paměti staré zapomenuté hrdiny, mu věnoval po letech verše: „Ó Alarichu, spíš?“ Spí. Řím, pozemské město i později vícekrát lehlo popelem, ale jako duchovní tvrz církve vždy povstalo z hrobu k větší slávě.

Jsou tedy dějiny církve stálým obrazem základního tajemství naší víry: kříže a zmrtvýchvstání. V tom se moc křesťanství zásadně liší od světských říší a dokonce i od jiných velkých hnutí, která si říkají, že jsou duchovní. Pokud mají příhodné podmínky, rostou a vzkvétají. V nepříznivých okolnostech zanikají. Nezůstane po nich nic jiného než jméno v dějepisu. Pro církev Kristovu jsou nepřízně času naopak začátkem nového života. V době katakomb začali nazývat mučedníky řeckým a pak latinským jménem *martyr*, svědek. Dosvědčují, že smrt pro ně není smrt. K tomu svědectví totiž byli poslání apoštolové, aby šli do celého světa. Dostali sice příkaz, aby vyučovali lidi to, co oni sami slyšeli od svého Učitele. Ale mimo to, aby dosvědčili i to, co na vlastní oči viděli: Krista, který vstal z hrobu. Té funkci je věrná i církev po dva tisíce let. Stále učí. Ale jako Kristus sám, i ona se stále setkává s neúspěchem, který obyčejně přijde po dočasném úspěchu. I pro ni přichází po květné neděli velký pátek a hned nato neděle vzkříšení.

S touto skutečností se stále setkávají upřímní historikové církevní historie. Dnes se už totiž nedají psát dějiny jako to dělali staří kronikáři, tj. jenom vypočítáváním událostí podle letopočtu. Dobrý historik hledá myšlenky, hnutí, hmotné podmínky, ze kterých nové události vyplynuly. Tak např. přeplněnost obyvatelstva v jedné zemi zapříčiní emigraci do zemí sousedních. Blahobyt v jedné části světa bývá příčinou vojenských vpádů ze zemí, kde trpí hladem. Vyšší vzdělanost přiláká žáky ze zaostalých krajů. Tyto a podobné důvody se uvádějí, i když se píše o dějinách křesťanství. Vždycky se také najde něco, co by to potvrdovalo. Ale silnější bývá to, co to popírá. Vždyť už na počátku v římské říši znamená křesťanství vítězství lidí lidsky bezvýznamných nad obrovskou světovou mocí státní i kulturní podobně jako chlapec David, který kamenem z potoka porazil obra Goliáše ozbrojeného těžkým mečem.

Když se pak po Alarichovi přivalili do křesťanské říše jiní barbaři, nebezpečí se jevilo tak hrozné, že i světcí, jak jsme slyšeli o Jeronýmovi a jak to platí i o sv. Augustinovi, vážně zapochybovali o budoucnosti a předpokládali blízký konec světa. Ale vedle nich vynikl svým optimismem papež sv. Řehoř Veliký. Ani on nezakrýval oči před smutnou skutečností: jestli se barbaři neobrátní ke Kristu, zánik naší kultury se zdá nevyhnutelný. Stal se však div. Obrácení barbarů na víru je zázrak, který přišel v zápětí. Na zříceninách staré Evropy, se vybudovala Evropa nová.

Co nás čeká dnes po jejím dvoutisíciletém trvání? Toho se dočkají generace, které přijdou po nás. Nám prozatím stačí vyznat: „Věřím v hříchů odpuštění, těla vzkříšení a život věčný.“

Cena „GRATIAS AGIT 2006“ J. E. Tomáši kardinálu Špidlíkovi S.I.

Jeho Eminence Tomáš kardinál Špidlík přiletěl 2. května před polednem do Prahy. Večer slavil bohoslužbu v kostele Nejsv. Salvátora a potom v sakristii kostela zůstal na krátkou besedu. 3. května navštívil Klementinum, aby si prohlédl tamější výstavu o příchodu a působení jezuitů v Čechách.

Ve čtvrtek 4. května převzal cenu Gratias Agit 2006 v 10 hodin v Černínském paláci na Loretánském náměstí. Tuto cenu uděluje ministr zahraničních věcí ČR za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. Jméno zemi podle Svobody dává především

svědectví o její historii, životní příběhy lidí a jejich díla, nikoli poloha státu či počet jeho obyvatel. "Opět se potvrzuje, že lidé s ideály dějiny zlidšťují a směřují je dopředu, kdežto pragmatici život pouze udržují," prohlásil ministr.

Kardinál Špidlík ve svém projevu na ministra navázal a připomněl dvě slavné české hory - Blaník a Říp. "V Blaníku se sní o ideálech, na Řípu se vidí skutečnost," řekl. Položil otázku, zda již nenastala doba, aby blaničtí rytíři vyjeli z hory. "Nejsou ty doby už dnes? Vždyť svět se velice mění," poznamenal.

V pátek 5. května se uskutečnila prohlídka Hradu a plavba parníkem po Vltavě.

V sobotu 6. května odletěl kardinál Špidlík zpět do Říma, kde má v brzké době obdržet další vyznamenání: čestný doktorát humanitních věd od zástupců americké Sacred Heart University v Connecticut. Tato univerzita se navíc rozhodla poctit významného rodáka z Boskovic tím, že založí "Ekumenické centrum kardinála Špidlíka". Ceremoniál předání doktorátu a slavnostního založení centra se bude konat na Gregoriánské univerzitě v Římě.

FA' CHE DIVENTIAMO TESTIMONI DELLA TUA RISURREZIONE

(homílie J. Excellence Mons. Giovanni Coppy, apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o patrocinu sv. Vincence Ferrerského v San Vincenzo /LI/, 2. dubna 2006)

Mám velikou radost, že mohu být s vámi o patrocinu sv. Vincence Ferrerského, a všechny z hloubi srdce zdravím. Bratrsky děkuji vašemu horlivému panu faráři, D. Domenicu Coronovi, za uvítání. Uctivě zdravím zde přítomného pana starostu spolu s obecní radou, - jenž zažehne patronovi votivní svíci, - znamení vzájemných vztahů spolupráce, jež zde panují mezi sférou civilní a náboženskou. Srdečně zdravím i ostatní občanské a vojenské představitele.

Svátek sv. Vincence letos nabývá zcela zvláštní liturgický i historický odstín. Nacházíme se dva týdny před velikonocemi. Jsou blízko svaté dny Utrpení, v nichž Ježíše – jak jsme slyšeli při bohoslužbě slova – stvrdil ve své Krvi novou smlouvu Boží lásky k lidem, a přednesl „s naléháním a se slzami vroucí modlitby“ a stal se pro nás „příčinou věčné

spásy“. Vskutku, Ježíš je tím pšeničným zrnem, které umírá, aby nám dal život a z kříže přitáhl všechny k sobě (srv. *Jer* 31,33; *Žid* 5,7.9; *Jan* 12,24.32). Na dnešek také připadá první výročí úmrtí nezapomenutelného papeže Jana Pavla II., který se vrátil k Bohu tohoto 2. dubnového večera, provázen modlitbami zástupu, který se tísnil na náměstí sv. Petra, a obklopen oddaností katolíků i nekatolíků celého světa. Obrazy oněch dnů, s proudem lidí, kteří mu až do pohřbu vzdávali hold, nám zůstanou vryty do srdce jako triumf Božího muže, který se zcela strávil pro evangelium, pro Církev a mír.

Milovaní bratři a sestry, na letošní svátek proto budete zvláště vzpomínat. Slavnost, jímž ho slavíte, dokazuje vaši oddanost sv. Vincenci, jenž dal název vašemu půvabnému a proslulému městu, které se rozprostírá nad Tyrhénským mořem. Tato oddanost, i přes dobové proměny, je tím nejkrásnějším důkazem vaší

spjatosti s dědictvím otců, a je rovněž výmluvným svědectvím o křesťanských kořenech Evropy. Vždyť sv. Vincenc je světce evropským.

Žil v jednom z nejosudovějších období církevních dějin, za onoho velkého západního schizmatu, jenž byl dramatickou krizí, kterou končí středověk. Předcházelo mu tzv. „avignonské zajetí“, kdy papežové opustili Řím a skoro na 80 let se usídlili ve francouzském Avignonu. Víme, jaký podíl měla Kateřina Sienská na tom, aby přesvědčila papeže Řehoře XI. k návratu do Vatikánu v roce 1376. Po smrti tohoto papeže, krátce po bouřlivé volbě jeho nástupce Urbana VI., k níž došlo v roce 1378, byl rozkol dovršen. Francouzští kardinálové odmítli poslušnost papeži a zvolili si „vzdoropapeže“ - Klementa VII., který se vrátil do Avignonu, ignoroval všechny následně zvolené právoplatné papeže a sledoval vlastní církevní i politickou linii.

Vincenc Ferrerský –poitalštěné jméno Ferreri – se narodil v roce 1350 ve španělské Valencii a v 16 letech vstoupil k dominikánům. Ve čtyřiaadvaceti byl vysvěcen na kněze, ale pokračoval ve své intelektuální formaci na univerzitě v Barceloně a Toulouse, kde do hloubky studoval Písmo svaté, včetně hebrejštiny, a specializoval se v teologii sv. Tomáše Akvinského. Byl rovněž profesorem a generálním kazatelem řádu. Bylo mu 26 let, když se Řehoř XI. vrátil z Avignonu do Říma, a osmadvacet, když začalo schizma. V tomto zmatku se nevědělo, kdo je pravým papežem. Přilnul tedy ke Klementu VII., následujíc svého představeného, generála dominikánů. Jeho láska k Církvi a k papeži byla nepochybná. Chtěl sledovat toho, jehož v dobré víře považoval za Kristova náměstka, takže toto přilnutí nebylo neposlušnosti, ale pouze materiálním omylem. Navíc stále více vynikal v nauce i apoštolské horlivosti, takže jej aragonský kardinál Pietro de Luna, oddaný papeži Klementovi, vzal sebou jako svého vikáře a sekretáře a svěřil mu i veřejnou odpovědnost. Po smrti Klementa VII., v roce 1394, byl kardinál de Luna zvolen vzdoropapežem, jenž přijal jméno Benedikt XIII. Ten povolal tehdy už 44-ti letého Vincence na svůj dvůr a jmenoval ho domácím kaplanem, apoštolským penitenciářem a mistrem Posvátného paláce.

Postupně však Vincenc už neměl odvahu jej následovat, protože neschvaloval jeho odmítavý postoj vůči římskému papeži. Opustil proto papežský palác a uchýlil se do dominikánského konventu v Avignonu. Velmi trpěl, když vzdoropapež vstoupil do války a

papežské město se octlo v obležení.

K rozhodujícímu zvratu v jeho životě došlo v 49-ti letech: když vážně onemocněl, zjevil se mu Kristus Vykupitel spolu se svatým Dominikem a sv. Františkem, uzdravil ho a pověřil ho „evangelizací světa“, jak později sám napsal. Tak začala jeho rozsáhlá kazatelská mise, která jej vedla na pouť napříč celou Evropou, od Francie, kterou prošel křížem krážem, po švýcarsko, od severní Itálie

po Belgii, od Savojského království po Anglii. Vypráví se o tisících zázraků, která vykonal. Lidé se houfně scházeli, aby si ho poslechli, a vždy jej provázela zástup deseti tisíc osob, tak zvaných „flagelantů“ či „disciplinantů“, jímž dal reguli asketického života a modlitby, aby se vyvarovali heretických excesů. Mnoho zpovídal, přiváděl k obrácení tisíce kajícníků v různých zemích. Mimo jiné, byl i učitelem svatosti: v jeho škole vyrostli světci jako Bernardin ze Sieny, jemuž předpověděl budoucí kazatelské úspěchy; bl. Markéta Savojská, jejíž neporušené tělo spočívá v mém rodném městě, Albě v Piemontu; sv. Coletta, s níž jednal o jednotě Církve a reformě Františkánů. Ovšem tento vyčerpávající apoštolát mu nedával zapomínat na hmotná a duchovní strádání doby, i věnoval jim neúnavnou péči: v rodné Valencii založil kromě univerzity i kolej pro sirotky; byl zván, aby urovnal přehled mezi Kastilským a Aragonským rodem, jež byly příčinou krvavých třenic, tak přivedl k uznání Ferdinanda Kastilského aragonským králem, a položil cestu ke sjednocení Španělska. Avšak trnem, jenž mu drásal srdce, bylo schizma v Církvi. V roce 1408 se účastnil tzv. zvaného Perpignanského koncilu a prosil vzdoropapeže de Lunu, aby odstoupil a zabránil tak ještě větším škodám: pravdou však je, že rok poté vzešel z koncilu v Pise třetí vzdoropapež. Benedikt XIII. Však nepoprával sluchu nikomu; a také když Vincenc, zázračně uzdravený z vážné nemoci, pronášel v listopadu 1415 před ním a jeho dvorem důrazné kázání o naléhavé nutnosti uzdravit Církev od rozdělení, neustoupil a uchýlil se do svého hradu v Peñíscola. Schizma se však už chýlilo ke konci: pár měsíců nato, během koncilu v Kostnici, král Ferdinand pověřil Vincence, aby veřejně přečetl akt poslušnosti onomu papeži. Koncil sesadil všechny čtyři vzdoropapeže a svého úřadu se vzdal i právoplatný papež Řehoř XII. V roce 1417 byl zvolen Martin V. Schizma tak skončilo, když bylo Vincencovi 67 let. Nechtěl se účastnit kostnického sněmu přesto, že jej pozvali velcí teologové jako Geron, a dal přednost svým kázáním v Evropě, mezi nimiž proslulo to, které měl v Caen v Normandii, před anglickým králem Jindřichem, jenž zůstal v úžasu před jeho darem jazyků. Měl ještě postní kázání ve Cannes v roce 1419, ale musel je přerušit pro silnou horečku, která ho zkosila 5. dubna 1419, v 69 letech. Jeho úcta se rozšířila po celé Evropě i Americe, zvláště pak ve Španělsku, Itálii a Německu. Kanonizoval jej v roce 1455 jeho spoluobčan Kalixt III., který byl ještě chlapcem, když mu Vincenc předpověděl, že se stane papežem. Je vzýván jako patron nemocných, polí, vinic, ochránce proti bleskům a zemětřesení. Dodnes existuje v Římském rituálu žehnání vody k jeho počtě.

Milovaní věřící, i přes okolnosti tak pohnutého života, sv. Vincenc byl a zůstává pro nás učitelem lásky ke Kristu a k Církvi. V temné době, v níž se nacházel, hrozila ztráta víry. On však byl velkým nositelem. Uchvácen Kristem už v dětství, žil pro Něj až do smrti, s jedinou starostlivostí – hlásat Krista svým současníkům. Za tímto účelem napsal také devět děl,

jež měla nesmírný úspěch, takže byla znovu publikována ještě před padesáti lety. Mezi nimi vyniká pojednání *O duchovním životě*.

Podle jeho učení, Kristus je pro nás vším: středem našeho života, zdrojem milosti a svatosti, vzorem a inspirací apoštolátu. Je pravdou, že podle ducha doby se jeho kázání nesla v apokalyptických barvách, neboť byl patrný blízký konec světa a hrozil Božími tresty. Ale čím nejvíc získával bylo kázání o lásce k bližnímu a o Božím milosrdenství. Poslyšte, co říká v již uvedeném pojednání, když se obrací ke kněžím: „Mluv to nevypadlo, jako by tvá slova vycházela z ducha pýchy, ale spíše z otcovského cítění lásky a úcty. Chovej se jako otec, který se rmoutí nad svými zbloudilými syny, ... pečuj o ně jako matka. Stejně tak při zpovědi, projevuj vždy cítění lásky, aby hříšník pochopil, že tvá slova vycházejí z upřímné lásky. Vždy dávejte přednost láskyplným a sladkým slovům před těmi, co zraňují. Ty pak, jenž toužíš být druhým užitečný, se jako první utíkej k Bohu celým svým srdcem a upřímně jej pros o tuto milost, aby v tobě rozhojnila lásku, která je dokonalostí všech ctností“ (kap. 13; Madrid 1956, str. 513s). Jaká to sladkost, jaká něha v těchto slovech, ale také jaká to aktuálnost pro nás všechny, kteří žijeme v době, v níž jako by mizelo porozumění, trpělivost, láska, odpuštění. Jako by to byla slova Benedikta XVI., která nám připomíná v první encyklice „*Deus caritas est*“.

Milovaní, dnes dopoledne jsem vám řekl spoustu věcí, až příliš, jen abych ukázal na hrdinnou postavu vašeho patrona v dramatické době, v níž žil. Klidně je všechny zapomeňte. Ale zapamatujte si tuto výzvu k lásce, k lásce k Bohu a bližnímu, s níž se k nám dnes obrací. Vzávejme ho proto vroucně v tomto jeho městě, v této jeho farnosti, o tomto jeho svátku: Vincenci, nauč nás milovat Ježíše, který si nás zamiloval jako první až k smrti na kříži; nauč nás více milovat a respektovat naše bratry a sestry, zvláště děti, chudé, nemocné, vyděděné. Amen.

+ Giovanni Coppo

**POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.
K XLIII. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
7. KVĚTNA 2006**

*Ctihodní bratři v biskupské službě,
Draží bratři a sestry!*

Slavení nadcházejícího Světového dne modliteb za povolání mi nabízí příležitost, abych pozval všechn Boží lid k zamyšlení nad tématem *Povolání v tajemství církve*. Apoštol Pavel píše: „Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, ... vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, ... ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho syny skrze

Ježíše Krista“ (Ef 1,3-5). Před stvořením světa, předtím, než jsem začali existovat, si nás nebeský Otec osobně vyvolil k tomu, abychom s ním vstoupili do synovského vztahu skrze Ježíše, vtělené Slovo, pod vedením Ducha Svatého. Tím, že za nás Ježíš zemřel, nás uvedl do tajemství Otcovy lásky, která jej zcela obklopuje a kterou On nabízí nám všem. Takto spojení s Kristem, který je Hlavou, tvoříme jedno tělo, Církev.

Tíha dvou tisíciletí dějin stěžuje možnost pochopení novosti fascinujícího tajemství božského přijetí za syny, které je středem učení sv. Pavla. Apoštol připomíná, že Otec „nás totiž seznámil s tajemstvím své vůle, ... záměrem sjednotit všechno v Kristu“ (Ef 1,9-10). A s nadšením připojuje: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří“ (Řím 8,28-29). Perspektiva je vskutku okouzující: jsme povoláni, abychom žili jako Ježíšovi bratři a sestry a cítili se jako synové a dcery téhož Otce. Je to dar, jenž převrací každou ideu a každý čistě lidský projekt. Vyznání pravé víry otvírá dokořán myšlení i srdce nevyčerpatelnému tajemství Boha, jenž proniká lidskou existenci. Co říci na pokušení, které je v našich dnech velmi silné, že se cítíme natolik soběstační, až se uzavíráme tajemnému Božímu plánu s námi? Otcova láska, která se zjevuje v osobě Krista, je pro nás výzvou.

Abychom odpověděli na Boží povolání a dali se na cestu, není nutné být už dokonalí. Víme, že uvědomění si vlastního hříchu umožnilo marnotratnému synu vydat se na zpáteční cestu a tak zakusit radost usmíření s Otcem. Lidské křehkosti a hranice nejsou překážkou pokud nám napomáhají si stále více uvědomovat skutečnost, že potřebujeme

Kristovu vykupitelskou milost. To je zkušenost sv. Pavla, který přiznává: „Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mě spočinula Kristova moc“ (2 Kor 12,9). V tajemství církve, Kristova mystického těla, božská moc lásky proměňuje srdce člověka a činí jej schopným předávat Boží lásku bratřím. Mnoho mužů a žen, proměněných Boží láskou, zasvětilo v průběhu staletí svůj život

Božímu království. Už na březích Galilejského jezera se mnozí nechali získat Ježíšem: hledali uzdravení těla nebo ducha a dotkla se jich moc jeho milosti. Jiné si sám osobně vybral a stali se jeho apoštolů. Nacházíme také osoby jako Marie Magdaléna a jiné ženy, které ho následovaly z vlastní iniciativy, jednoduše z lásky, ale stejně jako učeník Jan i ony zaujímaly zvláštní místo v jeho srdci. Tito muži a tyto ženy, kteří díky Kristu poznali tajemství Otcovy lásky, představují rozmanitost povolání, jež jsou v církvi přítomná odjakživa. Vzorem tomu, kdo je povolán, aby zvláštním způsobem vydával svědectví o

Boží lásce je Maria, Ježíšova Matka, která je ve své pouti víry přímo přidružená k tajemství vtělení a vykoupení.

V Kristu, Hlavě církve, která je jeho tělem, tvoří všichni křesťané „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, aby rozhlašoval jeho úžasná díla“ (srov. 1 Petr 2,9). Církev je svatá, i když její údy potřebují být očišťovány proto, aby svatost, Boží dar, v nich mohl zazářit co nejjasněji. II. vatikánský koncil upozorňuje na univerzální povolání ke svatosti, když prohlašuje, že „Kristovi následovníci, povolání od Boha ne na základě svých skutků, ale z jeho rozhodnutí a milosti, a ospravedlnění v Pánu Ježíši, se stali při křtu víry opravdu Božími dětmi a účastníky Boží přirozenosti, a proto skutečně svatými.“¹ V rámci tohoto univerzálního povolání velekněz Kristus ve své péči o církev povolává v každé generaci osoby, které pečují o jeho lid; zvláště povolává ke kněžské službě muže, kteří vykonávají otcovskou funkci, jejíž pramen je v samém otcovství Boha (srov. Ef 3,15). Poslání kněze je v církvi nenahraditelné. Proto i když je v některých krajích zaznamenáván nedostatek kněží, nikdy se nesmí pochybovat o jistotě, že Kristus i nadále povolává muže, kteří všechno opustí jako apoštolové a úplně se zasvětili slavení svatých tajemství, hlásání evangelia a pastorační službě. V apoštolské exhortaci *Pastores dabo vobis* můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. k tomu napsal: „Vztah kněze k Ježíši Kristu a v něm k jeho církvi spočívá v samotném *bytí* kněze, tj. na základě jeho svátostného posvěcení, resp. pomazání, a v jeho konání, tj. v jeho poslání a v jeho službě. Zvláštním způsobem „je kněz služebníkem Krista zpřítomněného v církvi, která je *mysterium, communio a missio* (tajemství, společenství a poslání). Protože dostal podíl na Kristově »pomazání« a »poslání«, může stále do církve vnášet jeho modlitbu, slovo, oběť a spasitelné působení. Je tedy *služebníkem církve jako tajemství*, protože má moc svátostnými znaky v jednotě s církví zpřítomňovat zmrtvýchvstalého Krista.“²

Další zvláštní povolání, které zaujímá čestné místo v církvi, je povolání k zasvěcenému životu. Na příkladu Marie z Betánie, která „se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč“ (Lk 10,39), se mnozí muži a ženy zasvěcují totálnímu a výlučnému následování Krista. I když vykonávají různé služby na poli formace lidí a péče o

chudé, ve vyučování nebo ve službě nemocným, nepovažují tyto aktivity za hlavní cíl svého života; Kodex kanonického práva správně podtrhuje: „První a hlavní povinností všech řeholníků je rozjímání o božských věcech a vytrvalé sjednocení s Bohem modlitbou.“³ A v apoštolské exhortaci *Vita consecrata* Jan Pavel II. poznamenal: „V

¹ Věřoucná konstituce o církvi *Lumen gentium* (21.11.1964), č. 40, in: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha : Zvon, 1995.

² Jan Pavel II., Posynodální apoštolská adhortace *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), č. 16, Praha : Zvon, 1993.

³ *Codex Iuris Canonici*, kán. 663, §1, Zvon : Praha, 1994.

církevní tradici jsou řeholní sliby chápány jako *jedinečné a plodné prohloubení křestního zasvěcení*, protože jejich prostřednictvím těsné spojení s Kristem, které ve křtu spočívá, přerůstá do daru zřetelnějšího a plnějšího připodobnění se Kristu slibem evangelijních rad.⁴

Pamětlivi Ježíšova doporučení „žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně“ (Mt 9,37-38), živě pozorujeme na potřebu modlitby za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Nepřekvapuje, že tam, kde se modlí s vroucností, vzkvétají povolání. Svatost církve podstatně závisí na jednotě s Kristem a na otevřenosti tajemství milosti, která působí v srdci věřících. Proto bych chtěl vyzvat všechny věřící

k pěstování intimního vztahu s Kristem, Mistrem a Pastýřem svého lidu, a k napodobování Panny Marie, která uchovávala ve svém srdci božská tajemství a nad nimi vytrvale přemítala (srov. Lk 2,19). Spolu s ní, jež zaujímá centrální místo v tajemství církve, se modleme:

Otče, dej mezi křesťany vzejít
mnohým a svatým povoláním ke kněžství,
aby udržovala živou víru a uchovávala vděčnou památku tvého Syna Ježíše
hlásáním jeho slova a vysluhováním svátostí,
jimiž stále obnovuješ své věřící.

Dej nám svaté služebníky tvého oltáře,
kteří budou pozornými a horlivými strážci eucharistie,
svátosti nejvyššího Kristova daru, pro spásu světa.

Povolej služebníky svého milosrdenství,
kteří budou prostřednictvím svátosti smíření šířit radost z tvého odpuštění.

Dej, Otče, aby církev s radostí přijímala četná vnuknutí Ducha tvého Syna
a poslušná jeho učení,
pečovala o povolání k služebnému kněžství a k zasvěcenému životu.

Podporuj biskupy, kněze, jáhny, zasvěcené osoby i všechny pokřtěné v Krista,
aby věrně plnili své poslání ve službě evangelia.

O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

Vatikán, 5. března 2006

Benedictus PP XVI

⁴ Jan Pavel II., Posynodální apoštolská adhortace *Vita consecrata* (25. března 1996), č. 30, Praha : Zvon, 1996.

TRADICE JE HISTORIÍ DUCHA, KTERÝ PŮSOBÍ V DĚJINÁCH

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 3. května 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,

v těchto katechezích chceme lépe pochopit, co je Církev. Posledně jsme uvažovali nad tématem Apoštolské tradice. Viděli jsme, že tato není sbírkou věcí, slov, jako krabice mrtvých věcí; Tradice je řekou nového života, co vyvěrá z počátků, od Krista až po nás, a vtahuje nás do Božích dějin s lidstvem. Toto téma tradice je natolik důležité, že bych se u něj chtěl zastavit ještě dnes; je to velmi důležité téma pro život církve. 2. vatikánský koncil v tomto ohledu stanovil, že tradice je především apoštolská ve svých počátcích: Bůh ve své veliké dobrotě zařídil, aby to, co zjevil ke spáse všech národů, zůstalo navždy neporušené a bylo předáváno všem pokolením. Proto Kristus Pán, v němž je dovršeno celé zjevení svrchovaného Boha (srov. 2 Kor 1,20; 3,16-4,6), dal apoštolům příkaz, aby evangelium, které dříve přislíbili proroci a které on sám naplnil a vlastními ústy vyhlásil, kázali jako pramen veškeré spasitelné pravdy i celého mravního řádu všem lidem a sdělovali jim Boží dary (*Dei Verbum*, 7). Koncil pokračuje a uvádí, jak byl tento úkol svědomitě vykonán: „apoštolové, kteří ústním kázáním, příkladem a ustavováním řádu předávali to, co přijali z Kristových úst, ze styku s ním a z jeho skutků, i to, čemu se naučili z vnuknutí Ducha svatého“ (tamtéž) . S apoštoly, dodává koncil, spolupracovali „také učedníci apoštolů, kteří z vnuknutí Ducha svatého zaznamenali poselství o spáse písemně“ (tamž).

Hlavy (vůdcové) eschatologického Izraele, také jich bylo dvanáct jako kmenů vyvoleného národa, apoštolové pokračují ve „sklizni“, kterou začal Pán a dělají to především věrným

předáváním přijatého daru, radostné zvěsti o království, které přišlo k lidem v Ježíši Kristu. Jejich počet nevyjadřuje pouze kontinuitu (návaznost) se svatým kořenem Izraele, dvanácti kmenů, nýbrž i univerzální určení jejich služby, která má nést spásu do všech končin země. To lze vyhmátnout ze symbolického významu (hodnoty), jaký mají čísla v semitském světě: *dvanáct* je výsledkem násobení tří, což je dokonalé číslo, a *čtyři* - toto číslo odkazuje na čtyři základní (opěrné) body a tedy na celý svět.

Společenství vzniklé z hlásání evangelia uznává, že bylo svoláno slovem těch, kteří jako první udělali zkušenost Pána a kteří Jím byli posláni. Ví, že může počítat s vedením Dvanácti, jakož i s těmi, kteří se krok za krokem přidávají jako nástupci ve službě slova a společenství. Následkem toho se společenství cítí zavázáno k nasazení předávat jiným „radostnou zvěst“ o aktuální přítomnosti Pána a o jeho velikonočním tajemství, které působí v Duchu. To dobře osvětlují některé úryvky z Pavlových listů: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal“ (1 Kor 15, 3). „Ten drahocný tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí“ (2 Tim 1, 14). Účinně to ukazuje také toto antické svědectví křesťanské víry: „(Apoštolové) na počátku dosvědčili víru v Ježíše Krista a ustavili církev pro Judsko a hned nato, rozptýlení po světě, hlásali totéž učení a tutéž víru v národech a proto zakládali církve v každém městě. Z nich si pak jiné církve vypůjčily rozšíření své víry a semena učení a stále si je vypůjčovaly, aby byly právě církvemi. Tímto způsobem jsou také ony považovány za apoštolské, jako rodová linie církví apoštolů.

2. Vatikánský koncil komentuje: „V podání apoštolů je obsaženo všechno, co Božímu lidu prospívá k svatému životu a k růstu víry. A tak církev ve své nauce, životě a bohoslužbě zvětňuje a všem pokolením předává všechno, co sama je a v co věří“ (*Dei Verbum*, 9). Tradice je tedy živé evangelium, hlásané apoštoly v jeho celistvosti, na základě plnosti jejich jedinečné a neopakovatelné zkušenosti: díky jim je víra sdělována druhým až po nás, ba až do konce světa. Tradice je tedy historií Ducha, který působí v dějinách církve skrze zprostředkování apoštolů a jejich nástupců, ve věrné návaznosti (kontinuitě) na zkušenost počátků. To upřesňuje sv. Klement Římský ke konci I. století: „Apoštolové – píše – nám hlásali evangelium, posláni Ježíšem Kristem. Ježíš Kristus byl poslán Bohem. Kristus tedy pochází z Boha, apoštolové od Krista: obojí postupují spořádaně z Boží vůle.... Naši apoštolové došli k poznání skrze našeho Pána Ježíše Krista, že vzniknou spory ohledně funkce biskupů. Proto, předpovídající dokonale budoucnost, ustanovili vybrané a dali jim tedy příkaz, aby před svou smrtí přijali do své služby jiné muže (*Ad Corinthios*, 42. 44; *PG I*, 29. 296).

Pověření, které dal Ježíš apoštolům bylo předáno jejich nástupcům. Kromě zkušenosti osobního styku s Ježíšem, jedinečné a neopakovatelné zkušenosti, apoštolové předali nástupcům slavné vyslání do světa, které dostali od Mistra. Apoštol pochází totiž z řeckého termínu „*apóstellein*“, což znamená vyslat. Apoštolské vyslání – jak ukazuje text z Mt 28, 19n – zahrnuje pastorální („získejte za učedníky všechny národy...“) liturgickou (křtíte je...) a prorockou službu (učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal), zaručenou blízkostí Pána až do konce časů („Hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa!“). Skrze apoštolskou službu tak sám Kristus dospívá k tomu, kdo je povolán k víře. Vzdálenost staletí je překonána a Zmrtvýchvstalý se nabízí živý a působící pro nás v současnosti církve a světa. To je naší velkou radostí. V živé řece Tradice není Kristus vzdálen dva tisíce let, nýbrž je reálně přítomen mezi námi a dává nám Pravdu, světlo, co nám dává žít a nacházet cestu k budoucnosti.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 7. – 14. května 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 7. května	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ DEN ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rod. VŠETULOVU, ZBOŘILOVU a Boží ochranu pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za členy hasič. sborů 5. okrsku a farníky padlé ve svět. válkách
		PODIVICE 11.00	za + Bernardu POSPÍŠILOVOU a manžela
PONDĚLÍ 8. května	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIK. PANNA MARIA, PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Annu COUFALOVOU, manžela a rodiče z obou stran
ÚTERÝ 9. května	ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PODIVICE 8.00	za + Florentinu ŠVARCOVOU, manžela a zetě
STŘEDA 10. května	STŘEDA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + Josefa CHYTILA, rodiče a sourozence
ČTVRTEK 11. května	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Floriána SNÍDALA, rodiče a sourozence
PÁTEK 12. května	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIK. SV. PANKRÁC, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Ivo SLEZÁČKA
SOBOTA 13. května	PANNA MARIA FATIMSKÁ		
NEDĚLE 14. května	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Annu JANSKOU, manžela, dvoje rodiče a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Aloise MARKA a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Hedviku KRATOCHVÍ- LOVOU, manžela a dceru

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI V PODIVICÍCH

7., 10., 12., 14., 17., 19., 21., 24., 26., 28. a 31. 5. v 18.00h.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN

1. Aby hojnost darů, které Duch svatý dává na církví, přispívala k růstu míru a spravedlnosti ve světě.
2. Aby zákonodárci v misijních zemích rozvíjeli a pomocí odpovídajících zákonů chránili lidský život od jeho početí až po jeho přirozené završení.
3. Aby nám Panna Marie vyprosila dar stále větší lásky k Ježíši, svému Synu a našemu Spasiteli.
4. Aby Panna Maria, která se ubírala k Alžbětě, aby jí nabídla pomoc své lásky a vyhlásila milosrdenství Spasitele, učinila i nás věrnými velkému přikázání lásky k Bohu a bližním.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

